చిరిగిపోయిన కథ

టేబిలు లాంపు వంక ఒక్క క్షణం నిశ్చలంగా చూసి, కలం తీసి రాయడమారంభించింది విమల. నల్లని కలం. స్వచ్ఛంగా తెల్లగా వున్న కాగితాలమీద నాట్యం చేస్తోంది. బారులు తీర్చిన అక్షరాలు, వంపులతో, అందంగా భావాన్ని పలుకుతో నిల్చుంటున్నాయి. గడియారం పన్నెండు కొట్టేవరకు వ్రాసి, కలం మూసేసింది ఆమె.

కాగితాలన్నీ తిరగేసి, అంకెలు వేసి, నలభై అనుకుని తృప్తిగా వూపిరి విడిచింది. ఆ కాగితాలకి పదిలంగా క్లిప్పు పెట్టి, రంగు పూల పేపరు వెయిట్ వుంచి లేచింది. మంచం మీద పడుకుని రగ్గు కప్పుకున్నదన్న మాటే కానీ రెప్పలు మూతపడటం లేదు. కథలోని ప్రమీల, శంకరం, ఆ ప్రణయం అన్నీ మనస్సులోకి వస్తున్నాయి. జాలువారుతూ వచ్చింది ఆ కల్పన. ఇంతకాలం తను వ్రాసిన కథలన్నీ ఒక ఎత్తు. ఇదొక్కటీ ఒకెత్తు. భర్తకి సూచనైనా చేయకుండా వ్రాయడం యిదే మొదటిసారి. ఏమంటాడో అతను చదివి?

గడియారం అరగంట కొట్టింది. విమల లేచి కూర్చుంది. ప్రక్కమీద. ఆనందరావు వూర్పు వినిపిస్తోంది ఆ నిశ్శబ్దతలో.

లేచి మళ్ళీ దీపం వేసుకుని, తన కథని తీసి చదవడమారంభించింది. ఒకొక్క పేజీ త్రిప్పుతున్న కొద్దీ ఆమెలో ఆవేశం ఎక్కువైంది. "ఎప్పుడైనా రాశానా యిల్లా?" అనుకుంది. "ఎప్పుడైనా రాస్తానా యిల్లాగా?" అనుకుంది. ఆవేశంతో ఆమె కళ్ళు చెమర్చాయి.

తలత్రిప్పి చూసింది ఆనందరావు కళ్ళు తెరచుకుని నవ్వుతున్నాడు. ""ఏమిటి విమలా అర్ధరాత్రి వేళ? ఏమిటి రాశావు" అన్నాడు.

విమల సిగ్గుపడింది. "కథ రాశాను చూడరూ?" కాగితాలు చేత్తో పుచ్చుకుని లేచింది.

"ఒంటిగంటైంది. ఇప్పుడేమిటి? తెల్లారి చూస్తాను. కోపం రాకూడదు చూడు. రేప్పొద్దున్నే చదువుతాను" అని అతను లేచి కూర్చున్నాడు.

విమల పెదిమలు బిగించుకుని, లేచి తన మంచం మీదకు వెళ్ళిపోయింది. "అల్లాగే.... ఒద్దు. మీరు చూడక్కర్లేదు" అని కాగితాలు తన దిండు కింద పెట్టుకుంది.

ఆనందరావు నవ్వుతూ మళ్ళీ పడుకున్నాడు. "ఇప్పుడు చదివాననుకో నేను. నాకేమీ అర్థం కాదు.

అందులోను నువ్వు ఒలకపోసిన ముత్యాలు, ఏరుకుని చదివేసరికి దానిలోని భావం అందకుండా పోతుంది."

విమలకి తన దస్తూరీని ఎవరైనా ఆక్షేపిస్తే అందులోనూ భర్త ఆక్షేపిస్తే మరీ కోపం. తన అక్షరాలు భావాలు పలుకుతాయని అంటుంది విమల.

"నిజమే పాపం. భగవంతుడు మీకిచ్చినట్లుగా అందరికీ యివ్వడుగా ముత్యాల కోవలాంటి దస్తూరి?"

"అది నిజమే అనుకో. ఒకవేళ నాకు అర్థమైందే అనుకో. నేను మెచ్చుకోలేను. సగమయ్యేసరికి ఆవులింతలు వస్తాయి. నా ఎదురుగా తీర్పుకి నిలబడిన ముద్దాయిలాగా నువ్వు కూర్చుంటే నవ్వొస్తుంది. ఎర్రగా వున్న నీ కనురెప్పలు..."

విమల కిల్లాటివన్నీ అలవాటే. "బస్. నాకు నిద్రొస్తోంది" అన్నది.

"గుడ్‌నైట్" అన్నాడు ఆనందరావు. పది నిముషాల్లో అతను బరువుగా వూపిరి తీసుకోవడం వినిపించింది విమలకి. "హు!" అనుకుని కిటికీలోంచి నక్షత్రాలు చూస్తూ పడుకుంది ఆమె.

తెల్లారి కాఫీ కప్పుతో పాటు కాగితాలు అందుకున్నాడు ఆనందరావు. "ప్రమీలాదేవి ప్రణయగాథ! ఏమిటల్లా పోయింది మనస్సు?" అన్నాడతను. విమల తనకేమీ సంబంధించనట్లు అవతలికి వెళ్ళిపోయింది. కానీ ఐదేసి నిముషాల కొకమాటు తెరలోంచి చూస్తూనే వున్నది ఆమె.

ఆనందరావు వేళ్ళ మధ్య సిగరెట్టు అల్లా కాలుతూనే వుంది. ఆ పొగ వుంగరాలుగా పైకి పోతోంది. అతని కళ్ళు తదేకంగా చూస్తున్నాయి. అతను ముని వేళ్ళతో ఒక్కొక్క కాగితం త్రిప్పుతుంటే విమల మనస్సులో ఆందోళన, సంతృప్తి, లజ్జ ముప్పిరిగొంటున్నాయి.

కథలో ప్రమీల ప్రణయాంకురం, శంకరాన్ని మొదట్లో నిర్లక్ష్యం చేసి తరువాత అతన్నే ఆమోదించడం, అతని కాఠిన్యం, ప్రేమే ద్వేషంగా మారడం, ప్రమీల ఆత్మహత్య... 'ఎంత చక్కగానో వుంది ఆ కల్పన. ఆ భాష. ఆ వాక్యాల పొందిక ... అన్నీ విశిష్టంగా వున్నాయి' అనుకుంది విమల.

వక్కపొడి భరిణె తెచ్చి, బల్లమీద పెట్టి, ఎదురుగా కూర్చుంది విమల. ఆనందరావు కళ్ళు ఎత్తలేదు. నిశ్చలంగా చదువుతున్నాడు. ఒక్క నిముషం కూర్చుని, వెంటనే లేచింది విమల. ఆమెకేమిటో తోచడం లేదు.

'ఎంత బాగున్నది విమలా?' అని అతను తనను కళ్ళతో, మనస్సుతో మెచ్చుకుంటాడనీ... ఆ సమయంలో తన బుగ్గమీద నుంచి కళ్ళ వరకు ప్రాకి, కనురెప్పలపై తేలియాడే అరుణకాంతులను తలచుకుని, తలచుకుని... ఆమె కేమిటో తోచడం లేదు.

తోటలోకి వెళ్ళింది. మంచుతో నిండిన గులాబీలు, పారిజాతాలు అన్నీ చూస్తోంటే వినూత్నమై, సహజమైన తన కథే జ్ఞాపకమొచ్చింది.

భర్త అడుగుల సవ్వడి, 'విమలా!' అన్న అతని మధురమైన పిలుపు ఒక్కసారే వినిపించాయి. పాడుకుంటూ వచ్చి ఎదురుగా నిలబడ్డాడు అతను.

"ఏమిటి దేవిగారి ఆజ్ఞ! టిఫిను ఏమిటి యివాళ? షికారు ఎక్కడికి? సాయంకాలం ప్రోగ్రాము ఏమిటి?" విమల హతాశురాలయింది. చిన్నగా నవ్వింది. "ఏముంది? సాయంకాలం ఏం చేయాలో భోజనాల తర్వాత ఆలోచిద్దాం" ఆనందరావు నవ్వుకుంటూనే నాలుగు పారిజాతాలు ఏరుకున్నాడు.

"మరి ప్రస్తుతానికి యీ పవిత్ర పాద పీఠ సన్నిధిని కూర్చోమని సెలవా?"

విమల తిన్నెమీద నుంచి లేచి "ఇల్లా కూర్చోండి" అన్నది.

"అన్నట్లు చూడు. మీ అమ్మగారు ఎప్పుడు వస్తున్నారు? ఉత్తరం రాలేదూ?" అని ప్రశ్నించాడు ఆనందరావు.

విమలకి దుఃఖం రావటం లేదు కానీ "ఉత్తరం రాలేదు. నాకు పనుంది" అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది. ఆనందరావు తన మీదకి విసరిన పారిజాతాలనైనా లెక్కచేయకుండా.

మధ్యాహ్నం భోజనాలు కాగానే నిద్రపోయాడు ఆనందరావు. నాల్గుగంటలకి లేచి, ఒక తీపి, కారం తిని, టీ త్రాగాడు. పేము కుర్చీ మల్లెపందిరి దగ్గరికి యీడ్చుకుని పేపరు పుచ్చుకున్నాడు.

విమల దగ్గర్లోనే మరో కుర్చీలో కూర్చుంది. "చెప్పండి" అన్నది. వెంటనే నాలిక్కరచుకుంది. ఎందుకడిగానా అని. "ఏమిటి చెప్పాలి?" పరధ్యానంగా అన్నాడు ఆనందరావు. ఏమంత శ్రావ్యంగా లేదు విమలకి యీ ప్రశ్న.

"ఎల్లా వుంది నాకథ?"

ఆనందరావు మాట్లాడలేదు. జేబులు తడిమి సిగరెట్టు ప్యాకెట్టు తీసి సిగరెట్టు ముట్టించాడు. నీలి పొగవేపు అర్ధనిమీలిత నేత్రాలతో చూశాడు. నుదుటిమీద పడిన అతని వెంట్రుకలు అందంగా వూగాయి గాలికి.

"ఏమిటంటావు?"

"ఏమీలేదు"

"నీ కథ కదూ! ఊ, బాగుండలేదు" విమల పలకలేదు. ఊపిరి కూడా తీసుకోలేదు. ఏమిటో యిది. పరిహాసం కాబోలు. నీరసంగా నవ్వి "అల్లాగా!" అన్నది.

"నిజం విమలా. ఏమీ బాగుండలేదు. నీ కథావస్తువు మంచిది. పాత్రలు మంచివి. నువ్వు వ్రాసిన భాషకూడా మంచిదే. కానీ నువ్వు సృష్టించిన ఆ సన్నివేశాలు, సంభాషణలు నిజమయ్యే అవకాశం లేదు. ఏదో కృత్రిమత్వం వుంది. అసహజత్వంతో నువ్వు పాఠకుణ్ణి మెప్పించలేవు. మనుష్యులంతా నిజాలుగా మనకు సమీపమైన వాళ్లుగా గోచరించాలి."

విమల నరాల పట్టు సడలి, మనస్సు, శరీరం పట్టుతప్పుతున్నట్లు అనిపించింది. వణికే తన వ్రేళ్లను చూసుకుంటూ కూర్చుంది ఆమె.

"అదీ కాక... నువ్వు కథని ఎక్కడ ప్రారంభించావు?ఎక్కడ పూర్తి చేశావు? ఎక్కడెక్కడ ఏ పాత్రని నిష్క్రమింప చేశావు? అతుకులు అతుకులుగా, అర్థం లేని ప్రారంభంతో, అసంపూర్ణమైన ముగింపుతో వుంది నీ కథ. నువ్వు మళ్లీ రాయాలి విమలా! ఆలోచించి ఆ పాత్రల్ని, కథా వస్తువును బాగా ఉపయోగించుకోవాలి. ఏదీ నీ కాగితాలు తీసుకురా" అన్నాడతను.

విమల లేవలేదు. అయిష్టంగా, చలించే కళ్లతో చూసింది. "వద్దు" అన్నది తల వంచుకుని.

"అల్లాకాదు. తీసుకురా" అన్నాడు.

ఆమె మెల్లిగా లేచి, లోపలకు వెళ్లి తన కథని తీసుకు వచ్చింది. "చూడు విమలా! చూడాలి... మరి. దీనికి రెట్టింపు కాగితాలు నువ్వు తలచుకుంటే యింత కంటే చక్కని కథతో, గంటలో నింపివేయగలవు.చూడు. ఇది చింపేయి. వద్దు నీకీకథ. భ్రమలో పడకు విమలా. నా మాట విని చింపేయి యీ కథని" అన్నాడతను.

విమల మాట్లాడలేదు. ఆమె హృదయంలో కొంచెం బాధ. "వద్దండీ, నేను చింపను. దీన్నే మారుస్తాను మీరు చెప్పినట్లుగా"

"వద్దు విమలా! నా మాట విను. అద్భుతమైన కథ వ్రాయగలవు నువ్వు. ఇది వుండగా మళ్లీ నీ వల్ల కాదు వ్రాయడం. చింపేయి."

యాంత్రికంగా, ఆ నలభై కాగితాలని, రెండుగా, నాలుగుగా, ఎనిమిదా... ముక్కలు ముక్కలుగా చింపేసింది విమల. ఆనందరావు చిన్నగా నవ్వి "చూడు. యివాళే వ్రాద్దువుగాని మళ్ళీ.. నీ కలానికి సాధ్యం కానిదేముంది?" అన్నాడు.

ఆ రాత్రి నీరసంగా అనిపించింది ఆమెకి. మరురాత్రి తీరిక లేదు. మూడోనాడు కలం, కాగితాలు తీసుకుని కూర్చుంది. ఆనందరావు నిద్రపోయాడు పసి పిల్లాడిలాగా. అతను విమర్శకుడు. తను రచయిత్రి. అతను రచయిత ఐనప్పుడు తను విమర్శకురాలు కాదు. ఎందుకంటే ఆతడిని ఆమోదించే లోకం తన విమర్శని ఆమోదించదు.

కలం కాగితాల మీద నడుస్తోంది. నాట్యం చేయటం లేదు. తప్పటడుగులు వేస్తోంది. ఒక పేజీ వ్రాసి నిస్పృహతో చింపేసింది. మరో కాగితం, మరొొక్క కాగితం... అన్నీ ముక్కలైనాయి. అసంతృప్తితో బాధతో పడుకుంది ఆ రాత్రి విమల.

ఆ తర్వాత కొన్ని కథలు వ్రాసి పత్రికల్లో వేసింది విమల. 'ఈవిడ బాగా వ్రాస్తుందే!' అనుకున్నారు ప్రజలు కొందరు. రెండేళ్ళు తిరిగేసరికి 'విమల అనే ఆవిడ చాలా బాగా వ్రాస్తుంది' అనుకున్నారు చాలా మంది.

రాత్రి... సోఫాలో పడుకుని ఏదో పత్రిక తిరగేస్తోంది విమల. పక్క గదిలోనుంచి "అక్బరు చక్రవర్తి చాలా గొప్పవాడు. ఆయన హిందూ ముస్లింలను సమానముగా..." వినిపిస్తోంది ఎనిమిదేళ్ళ పసి కంఠం. ఆవులించి లేచి కూర్చుంది విమల. గాలికి దీపాలు వూగిసలాడుతున్నాయి. కొంచెం చలిగా అనిపిస్తోంది. ఆయన ఇంకా రాలేదేం అనుకుంటూ లేచి, గదిలోకి వెళ్ళింది. బుల్లి మంచం మీద చిట్టి నిశ్శబ్దంగా నిద్ర పోతోంది.

"బుజ్జీ! చాలమ్మా చదువు. రేపు చదువుకోవచ్చు" అని కొడుకుని కేకేసి, వంటింట్లోకి వెళ్ళిందో లేదో భర్త వచ్చిన అలికిడయింది. బుజ్జితో కబుర్లు చెబుతూ భోజనానికి వచ్చాడు ఆనందరావు.

పనులన్నీ అయ్యేసరికి నిద్ర వచ్చేసింది.. ఇంకా భర్త బల్ల దగ్గర కూర్చుని ఏదో వ్రాసుకుంటున్నాడు.

"నాకు నిద్రొస్తోంది" అని చెప్పి మంచం మీద వాలింది.

ఒక గంట గడిచింది.

ఉలిక్కిపడి లేచింది ఆమె. గాలి విపరీతంగా వీస్తోంది. కిటికీలు కొట్టుకుంటున్నాయి. దోమ తెరలు వూగుతున్నాయి.

కళ్ళు తెరచి చూసింది. ప్రక్కనే పాప వున్నది. నిశ్శబ్దంగా నవ్వుతూ, కాళ్ళు చేతులు వూగించి ఆడుకుంటోంది. పాప ముఖంలో కళ చూసేసరికి, విమల హృదయం ఉప్పొంగింది.

"నాతల్లే, నన్ను లేపకుండా ఆడుకుంటున్నావ్ నవ్వుతూనూ" అని ముద్దెట్టుకుని, పాప కళ్ళలోకి చూసింది.

ఏమిటో జ్ఞాపకం వస్తోంది. నిశ్శబ్దంగా నిర్మలంగా నవ్వే యీ చిన్నారిని చూస్తే... పదేళ్ల క్రితం ఒక రాత్రి భర్త ముఖాన నవ్వు...తను రాసుకుంటుంటే నిద్రలోంచి లేచి, తన వంక చూసి నవ్వలేదూ ఆయన? అదే నవ్వు!

బాధగా లేచి అలమారులో పాలసీసా తీసింది విమల. ఆనందరావు రాసుకుంటున్నాడు యింకా.

"చూడండి" ఆనందరావు చూడలేదు. "ఏమిటి?" అన్నాడు. విమల పాలు కలుపుతోంది. అతను ఏదో విమర్శ రాసుకుంటున్నాడు. ఏమిటో బాధగా, కసిగా, చీకాకుగా వుంది విమల మనస్సు.

ఆనందరావు కలం బల్ల మీద పెట్టి వేళ్ళు విరుచుకున్నాడు. "ఏమిటంటావు?" అన్నాడు.

"మరి... నేను పదేళ్ళ క్రితం ఒక కథ రాశాను. జ్ఞాపకముందా?" అన్నది.

ఆనందరావు వళ్లు విరుచుకున్నాడు. "ఒకటేం! చాలా రాశావు. ఏం?" అన్నాడు. అతనికి జ్ఞాపకం కూడా లేదు తనకంత ముఖ్యమైన సంఘటన.

"కాదు. అన్నీ కాదు. ఒక చక్కని కథ రాశాను. ప్రమీలాదేవి ప్రణయగాథ అని"

ఆనందరావు నవ్వాడు. "ఔను రాశావు. ఏమైంది? మళ్లీ రాయాలనిపిస్తోందా? రాసుకో!"

విమల మనస్సులో ఎక్కడో అణిగిపోయి, నిద్రిస్తున్న ఆ స్మృతి మేల్కొన్నది. ఆరాత్రి, నీలం దీపం, పారిజాతాలు, భర్త మునివ్రేళ్ళు... అన్నీ లీలగా.. బాధగా ఆమె స్మృతిపథంలో కనిపించాయి. నీలి పొగలు అందంగా లేచి మబ్బులో గాలిలో కలిసి పోయినట్లుగా..

"ఆ కథ... అది చింపేయించారు కదూ మీరు?" తను మళ్లీ వ్రాయలేని ఆ కథ... దాని మీద ప్రేమ, మమకారం లేస్తున్నాయి ఆమె హృదయంలో.

"ఔను విమలా. నీ మంచికోసమే చింపివేయమన్నాను. ఇప్పుడేమైంది! మళ్లీ రాసుకో!"

ఈ విమర్శకుడు క్షమార్హుడేనా? తను ఎన్ని కథలు రాస్తేనేం?... తను ఉత్తమమనుకుని, ఆప్యాయంగా చూసుకున్న ఆ కథ... మళ్ళీ తన కలం రాయలేదు ఆ కథని.

విమల నీరసంగా నవ్వింది... "నిజమే! నాకు తోచనే లేదు సుమండీ యీ ఆలోచన" అన్నది.

పాలబుడ్డీ తీసుకుని, పాపని వళ్ళో పెట్టుకుంది. ఆ కథ ప్రచురితమైతే, తనకి కొంత కీర్తి యిప్పుడు వచ్చిన దానికంటే విశిష్టమైనది రాకపోయేనా? విషాదాంత ప్రణయ కథల్లో తను రాసిన కథ కూడా గణనీయంగా ఉండక పోయేదా? భర్త ఎంత ఉత్తమ విమర్శకుడైతే మాత్రం యీ ఒక్క విషయంలో పొరబడి వుండకూడదా?

ఆరోజుల్లో తనని అల్లా మంత్రించి ముగ్ధురాలిని చేసి, చెప్పినదల్లా చేయించే శక్తి ఉండేది అతనికి. ఇప్పుడు మాత్రం...? విమల నీరసంగా నవ్వుకుంది. ఎప్పుడూ అంతే!

పాప ముంగురులు సవరిస్తూ, బరువుగా మూసుకుపోయే రెప్పలెత్తి భర్త వంక చూసింది విమల. ఆనందరావు చూపులో జాలి, కొంచెం పశ్చాత్తాపం? కనుపించాయి ఆమెకి.

అతని పశ్చాత్తాపం ఏమి చేయగలదు? పదిమంది సంతానం కలిగినా, ఏనాడో మరణించిన శిశువు మీద తల్లి మమకారం లాంటిది.... చిరిగి పోయిన ఆ కథ మీది ప్రేమ.

కళ్ళు మూసుకుని "అబద్ధం... మళ్లీ రాసుకోలేను. ఎప్పటికీ రాసుకోలేను" అనుకుంది సన్నగా విమల.